

VINYLMANIA

SINGLE-MINDED

.....

Die markante 45-toerenplaatjes, je ziet ze eigenlijk steeds minder vaak – althans als nieuwe release. Hier en daar duiken ze af en toe nog eens op. Zo was ik onlangs op de jaarlijkse Onafhankelijke Label Markt in Amsterdam-Noord. Erg gezellig en genoeg te zien. Tender stond er bijvoorbeeld, het label van Tim Knol, dat uitsluitend grossiert in *vintage* ogende 7 inches. Ik zag daar die zondagmiddag ook de supermooie vinylsingle *Wild Girl* van zZz. Het duo gaat al zo'n vijftien jaar mee, en blijft me boeien. Ik wil altijd nóg een keer naar een optreden – misschien wel het beste wat je als band uit de muzikliefhebber kan halen.

Wat is dat toch dat ik zo in de ban ben van één liedje op de A-kant en één liedje op de B-kant? Ik heb er geen antwoord op, ik weet alleen dat ik het gewoon graag draai. Het is misschien wel de meest sportieve vorm van muziek beluisteren, want je loopt je het apelazarus. Je kunt natuurlijk ook blijven zitten, maar ik draai singles altijd staand, net als een dj. Het is toch die beleving, juist die korte duur, die het net wat spannender maakt.

Een paar weken geleden was ik op bezoek bij een oom van moederskant. Mijn oudoom, de broer van mijn oma, was er ook. Echte indorockers, die begin jaren zestig naar Nederland zijn gekomen. Heerlijk om tijdens het bereiden van de saté kaming over die muziek te praten. Mijn oudoom was in de jaren dertig en veertig ook zanger, in Nederlands-Indië. Voor het inzingen van een liedje kreeg hij 25 gulden. Best veel voor die tijd, nietwaar? Hij sprak me wijs toe: "Het belangrijkste is dat je doet wat je leuk vindt, je er plezier in hebt en er ook nog geld mee verdient." Wat heerlijk, zo had ik er al een tijdje niet meer naar gekeken.

En terwijl we daar zo met z'n allen gezellig over muziek stonden te praten, keken we naar de prachtige jukebox die mijn oom in de kamer heeft staan. Ooit bezat hij er twee, zo vertelde hij, maar toen hij krap bij kas zat, had hij de mooiste moeten verkopen. We maakten het apparaat open en bestudeerden alle ins en outs. Daarna zetten we een plaatje op, 45 toeren – niets meer, niets minder. De mannen mijmerden over de tijd dat jukeboxes nog in de cafés en bar-dancings stonden. Al die mooie plaatjes op een rij, als een ondergaande zon van zwart goud. De spanning dat je voor na dit nummer weer een volgende single had klaargezet.

We zijn nu een generatie verder en genieten nog steeds van dezelfde eenvoud – zonder alle nostalgie eromheen. Het gaat om dat liedje, om die herinnering, dat wat een single met zich meebracht en voort zal brengen. Enkel de muziek die spreekt.

MAURITS S. WESTERIK



met een hoofdrol voor de bijna ambient klinkende steel guitar. Verder menige echo van met name Neil Young. Heerlijk om je te verliezen in die bijna flowerpowerachtige meerstemmige samenhang met zichzelf. Maar dus niet zo heel verrassend meer. Daar komt bij dat een heel album vol nummers in hetzelfde midtempo misschien wel een beetje te veel van het goede is. Het doet mij af en toe terugverlangen naar zo'n recht-toe-rechtaan nummer van de 'oude' Gripka. Toch zitten er wel weer mooie toevoegingen aan zijn oeuvre bij, zoals het samen met gitarist Joey McClellan geschreven *LA Lately* en het wat puntiger *Mariner's Ode*.
Harmen van Aurich 7

Amanda Percy

AN OFFERING

Continental Song City

Er zijn zangeressen met stemmen die niet voor iedereen gesneden koek zijn. De Texaanse Amanda Percy heeft zo'n stem. Haar zang weerspiegelt de donkere kant van de ziel en van het leven. *Content with an ordinary life* zong ze op de uitstekende voorganger ROYAL STREET en als je haar biografie kent, begrijp je waarom. Juist misschien wel daardoor dringt

haar stem zo bij me binnen. Het is de hardheid van het leven die haar stembanden reflecteren. Hoe goed de 'country noir' van ROYAL STREET ook was, met AN OFFERING overtreft ze zich. Ze dook andermaal met producer Tim Lorsch de studio in en komt er uit met dertien prachtsongs waarbij de blues nadrukkelijker aanwezig is. De muzikanten spelen fabelachtig mooi en dat contrasteert schitterend met haar stem. In *Ribbons And Bows* bijvoorbeeld jankt een desolaat klinkende lapsteel zich over de donkere tonen van een bari-tongitaar heen en baant zich onvermijdelijk een weg naar het gemoed. De sfeer van het zuiden is altijd aanwezig, zoals in het heerlijke uptempo *Pawn Shop Gun*, waarop Jimmy LaFave meezingt, en in het bluesnummer *Mellow Joy* dat aan het eind, met hulp van een koortje, verandert in een uitbundige gospel. De teksten zijn weer zeer bijzonder. Haar woordkeus is origineel, pure poëzie eigenlijk. 'Terughoudend' staat niet in haar woordenboek. Ze geeft zich. Helemaal. *I no longer beg for suffering. Yet still I give you myself. An Offering*. Het is de ultieme kwetsbaarheid op een presentierblaadje.

Ed Muijtens 8,5

Small Feet

FROM FAR ENOUGH AWAY
EVERYTHING SOUNDS LIKE
THE OCEAN

Control Freak Kitten

From far enough away everything sounds like the ocean.... Zou dat waar zijn? Het is wat mij betreft in ieder geval met afstand de mooiste cd-titel van 2015 *so far*. De vlag dekt de lading: het album biedt prachtige indiefolk. Uit Zweden dus. De stem van zanger Simon Stålhamre doet bij vlagen denken aan die van Neil Young, maar het zou mij niets verbazen als deze Simon heel veel heeft